

Lélek és forradalom*

„Minden nemzet, amely elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti létét gyilkolja meg.”

(Kölcsey: Mohács)

Bevezetés

Amikor ma 1956 nemzeti forradalmára emlékezünk, világosan kell látnunk, hogy ezzel a magyarság végső, élet-halálharcához gyűjtünk erőt.

Mindketten nehéz helyzetben vagyunk, de Önöknek nehezebb. Nekem azt és úgy kell elmondanom, hogy a mondanivalómat ne csak megértsék és elhiggyék, hanem ettől kezdve eszerint is éljenek. Ehhez nagyon hitelesnek kell lennem. Önöknek pedig azért nagyon nehéz, mert egy ismeretlen embernek kell bizalmat előlegezniük. Talán annyival könnyíthetem helyzetüket, ha elmondom: 6 gyermekes családapá vagyok, 12 unokám van, pszichológus egyetemi tanár vagyok s 25 éves fiatalemberként éltem végig a forradalmat.

A lélek és forradalom címet nem azért választottam, mert pszichológus vagyok, hanem azért, mert minden forradalom a lélek, a lelkek mélyén alakul és onnan tör elő.

Miről lesz szó?

Elsőként: mi a forradalom lényege?

Másodszor: mi történt 1956-ban?

Harmadszor: mire kötelez ma minket 1956 forradalma?

Mi a forradalom lényege?

Ahhoz, hogy világos választ kapjunk, világos képünknek kell lennie az emberről mint természeti lényről.

Ezen a Földön a természeti és történelmi folyamatokat – mivel az élő természet és az ember, az emberi társadalom együtt alkot egy ökológiai rendszert, ún. ökoszisztémát – egyaránt a természeti törvények irányítják. Ezen a 4,5 milliárd éves égitesten kb. 3 milliárd éve jelent meg

az élet, és ennek az életnek a minden élőlényre, így a mintegy 3 millió éve kialakult emberre is érvényes működési törvények egyben a fejlődésének is a törvényei. A Föld belső szerkezetének átalakulásával együtt járt a növénytakaró kialakulása és az élővilág törzspejlődése is. Ennek a fejlődésnek voltak és ma is vannak nyugodtabb és viharosabb szakaszai is. Ez utóbbiaknak tünetei a földrengések és vulkánkitörések. Az emberiség történelmében ennek megfelelői a háborúk és forradalmak. Kölcsey Ferenc a forradalomra két szót is használ: „rendület” és „néptámadás”. A forradalmat így határozza meg: „égiháború és vulkánrohanás az erkölcsi világban.” (Parainesis) Mi ez a meghatározó és megkülönböztető jegy a természeti jelenségek körén belül? Mert az „erkölcsi világ” is – látni fogjuk később – természeti jelenség.

Az ember nagyon bonyolult, de nem természetfeletti és nem kettős, hanem egységes természetű élőlény. Minden élőlény életét, fejlődését a lényegének megfelelő élettörvények irányítják. Az élőlények törzspejlődésében az emberré válás során lelki természetű lényekké váltunk. Ez azt jelenti, hogy nincsen külön testünk és lelkünk, hanem a lélek az embernek minden sejtjét átjáró élő lényege. Egyéni és társadalmi fejlődésünket, történelmünk alakulását lelki (pszichológiai) törvények szabályozzák. Egyes élőlények életét, fejlődését már a biológiai törvények ismeretében is megértjük. Az emberi élet megértéséhez ezen kívül a pszichológiai törvények ismerete is szükséges.

Az állati ösztönvilágból kiemelkedő, tudatosuló lelki természetű ember már képes a saját és mások fejlődésébe is beavatkozni, tehát mérhetetlen a felelőssége is az életért, fejlődésért. Ezzel az elháríthatatlan felelősséggel vált az ember erkölcsi lényé. Az erkölcs tehát nem egyéb, mint az ember belső fejlődéstörvénye. Igen. Az

ember erkölcsi világa is természeti jelenség. Összefoglalva: a természetben az élet, a lélek és az erkölcs egylényegű „testvérek”. Egyébként Kölcsey Ferenc az emberi történelmet „az emberi lélek mozgásának” tekinti, s ahogyan mondja: „a külhomályt a belső emberből törekszik felderíteni”. (Történetnyomozás) Ezek kifejtése után úgy véljük, még érhetőbb lett a forradalom meghatározása: „égiháború és vulkánrohanás az erkölcsi világban.”

A történelem, de különösen a forradalmak természetének felderítése azért olyan nehéz, mert hajtóerői az emberi lélek tudattalan, mélyebb rétegeiből törnek elő. A tudattalan pedig azért tudattalan, mert még nem tudatosult, vagy nem tudatosítható, azaz ismeretlen, sőt ismeretlen is marad. Az emberi lélek és a forradalom összefüggését megkíséreljük egy hasonlattal érhetőbbé tenni.

Az ember belső lelki szerkezetét egy olyan épülethez hasonlíthatjuk, amelynek csupán a felső emeleteit építették a 20. században egy 16. századi földszintre. Tüzetesebb vizsgálat után kiderül, hogy az egészet egy 9-10. századi lakóházból építették át, amely alatt egy ókori pince, s ez alatt egy betemetett barlang található, amelynek talajában kőkorszaki eszközökre s még mélyebben egy kőkorszaki fauna, azaz állatvilág maradványaira bukkanunk. – Nos, önismeretünkkel az épület felső, tudatunkkal megvilágított szintjein jól eligazodhatunk. A sötétebb pincében – személyes vagy családi tudattalan folyamatainkban – már egyre nehezebben. A kollektív tudattalan erők betemetett barlangjaiba már nem is tudunk behatolni. Félelmetesen fortyogó erők – pl. állati ösztönök – működnek ott. Onnan csak „felfelé” jöhet üzenet az álmokban, mitológiai ősképekben, szimbólumokban, vagy közvetlen „vulkánkitörésekben”. Ezt az üzenetet, ezt a „nyelvet” a mélylélektan kutatói vagy a tömegpszichológia szakértői is csak nagyon kezdőfokon értik.

A kollektív tudattalan erők pozitív vagy negatív tömeghatást egyaránt kiválthatnak. A mélyben érlelődő történelmi fordulatok csak a felszínre jutva – azaz tudatosulva – válnak jó vagy gonosz változásokká. Konkrét példákat hozunk.

Carl Gustav Jung svájci pszichológus és pszichiáter 1936-ban – az egész emberiséget féltő felelősséggel – „teuton düh”-ről ír, s arról, hogy „Németország katasztrófaországgá vált.” (Wotan) Egy másik írásában (1957, Jelen és jövő) azt a kérdést veti fel, hogy a kommunista zsarnokság ellen felkelő tömegek vajon képesek lesznek-e döntő befolyást gyakorolni az uralkodó rendőrállamra. A válasza: azt, hogy „a tántoríthatatlan és igaz

emberek, akiknek számára a hazugság és zsarnokság gyűlöletes, (...) azoknak az ellenállása jelentősebb lehet, mint az előrelátható volt, azt éppen a legújabb lengyelországi és magyarországi események bizonyítják.” Egyébként ugyanebben az írásában már egy újabb, az ezredforduló táján is várható és a nyugati világ felforgató erőiből kiinduló világméretű pusztítás apokaliptikus képeit is elénk vetíti.

Ahogy a kitörő vulkán vagy a gátakat átszakító árvíz természetéből fakad, hogy válogatás nélkül mindent eláraszt, ami útjába kerül, úgy a forradalmak is kezdetben elemi erővel áradnak szét, és csupán a népvézerek által hangoztatott szólások mint tudatosuló célok alakítják az eseményeket s szabnak irányt a tömeg, a nép cselekvéseinek. A forradalmak jellege, tisztasága, számos tényező befolyásától függ. A természet őserőit mesterséges emberi erővel helyettesíteni lehetetlen. Időzíteni sem lehet egy vihar kitörését, legfeljebb a már csituló szélvihar energiáit lehet befogni a vitorlába. A természet őserői még értéksemlegesek, az elemi ösztönök a fajt szolgálják s értékirányulásuk attól függően alakul, hogy az élet értékét növelik – ez a jó lényege, vagy pusztítják az életet – s ez a gonosz lényege.

Az ifjúságnak általában kitüntetett szerepe van a forradalmakban és tiszta, nemzeti forradalmakat indítanak meg. Ennek két oka van. Az egyik az, hogy mivel sejtjeiben tudattalanul is él az ősi múlt, ő a történelmi folytonosság. 1848 márciusának is megvolt az ifjúsága és 1956 októberének is. A másik ok az – és ettől tiszta 1848 szabadságharca és 1956 forradalma –, hogy az ifjúságban – legalábbis míg meg nem rontják – lelkünk jobbik része működik.

Békeidők és háborús idők egybehangzó legfőbb tapasztalata: a lélek erején, a szív tisztaságán fordul meg minden. Ez nem idealizmus, ez a legvaskosabb realizmus. Az anyagi és az emberi (a lelki, a humán) tényezők kölcsönhatásában az emberi tényező a meghatározó. Egy neves közgazdász fogalmazott így a minap. „Valamennyi sikerország annak köszönheti versenyképessége gyors javulását, hogy dinamikus fejlesztette humán erőforrásait.”

Mi történt 1956-ban?

Szomorúan bizarr tény: az 1956-os magyar forradalom megrengette a világot, legalábbis az akkori legnagyobb hatalmi rendszert, és nálunk minden a régiben maradt. Miért?

Először csak vázlatosan néhány tényt említek – a részletes ismertetés a történészek dolga –, majd egy-két élményemet elevenítem fel.

A forradalom előszelét már nyáron éreztük. A Közgazdasági Egyetemen a Petőfi Kör vitáiban vetették fel, nyíltan és önkritikusan a magyar társadalom sorskérdéseit. Lengyelországban, Poznanban fegyveres munkásfelkelés tört ki, amelyet a hadsereg leverte.

Október 22-én a Szegeden újjáalakult MEFESz kiáltványban fordult a fiatalokhoz: „Célunk a gondolat, a szellem felszabadítása, a Sztálin és Rákosi által ránk kényszerített szellemi iga lerázása...” Ehhez csatlakozott a budapesti, pécsi, miskolci és soproni egyetem, s 23-án a Budapesti Műszaki Egyetemen 16 pontban megfogalmazták az ifjúság követeléseit, s aznapra tüntetést szerveztek. Estére már hatalmas tömeg vonult a Magyar Rádió épülete elé. Itt dördült el az ÁVH-s különítmény első halálos lövése. A felkelők is fegyvert szereztek, a hadsereg jó része az oldalukra állt, s még akkor éjjel a Sztálin szobrot ledöntötték. 24-én hajnalra megjelentek Pest utcáin a szovjet tankok. 25-én délelőtt a Parlament előtt a Kossuth téren egy petíciót átnyújtani kívánó békés tömegre gépfegyvertűzet zúdítottak. 26-án Nagy Imre miniszterelnök a felkelést már nemzeti demokratikus forradalomnak minősítette. Október 31-én a református teológia Ráday utcai épületében megalakult a Keresztény Ifjúsági Szövetség. November 1-jén a miniszterelnök bejelentette az ország semlegességét. Ugyanezen a napon Kádár János és Münnich Ferenc eltűnnek Budapestről. Közben szabályos utcai harcok folytak Budapesten; a legkeményebb ütközet a Corvin közben dült. November 2-án új koalíciós kormány alakul. 2-án és 3-án a keresztény egyházak vezetői – Ordass Lajos, Mindszenty József és Ravasz László püspökök – szózatot intéznek az ország népéhez, valamint a külföldi államok vezetőihez és közvéleményéhez.

A forradalom alakulását jelentős mértékben befolyásolták a külpolitikai események: a nagyhatalmak megállapodásai, a szuezi válság, Hruscsovnak, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja főtitkárának tárgyalásai stb.

November 3-áról 4-ére virradó hajnalban a Szovjetunió páncélosok ezreivel szállja meg az országot. A harc kegyetlen, még repülőgépeket is bevetnek. Aznap Kádár János a szolnoki rádión bejelenti az új, MSZMP kormány megalakulását, amelyet a nép – a főminiszterek nevei alapján – „Kádár apró dögei”-nek nevezett el. Megkezdődik az irgalmat nem ismerő, gyilkos megtorlás.

Élményeimre térve meg kell jegyeznem, hogy bár az októberi forradalom 12 napja – ami a felkelők és a „Pesti Srácok” hősies magatartását illeti – csodálatosan tiszta volt, az ellenség pedig gátlástalanul gonosz volt és számos áruló már az előkészületek idején igyekezett az eseményeket bemocskolni.

Igen tanulságos volt, pl. a Petőfi Kör vitáin felszólalókat megfigyelni. Voltak, akik őszintén, voltak akik egyetemi katedrájukat féltve gyáván gyakoroltak önkritikát, és volt aki múltjáról megfélemlítve harcos demokratiként követelt változást. (Ilyenekkel 1990-ben is találkoztam.) Ez utóbbiak közül a legjellegzetesebb Mérei Ferenc volt, aki 1945-ben emigrációból visszatérve szovjet tisztí egyenruhában vonult be a megszálló csapatokkal, majd Rákosi Mátyás utasítására teljhatalmú pedagógiai vezetőként „tisztította meg a reakciós professzoroktól” a felsőoktatást. Ezután egy ideig visszahúzódtott, majd 1956-ban színlelt forradalmárként aktivizálta magát. Ezért rövid ideig rabként fordítói munkát végezve Vácott vezekelt. Majd újra rendszerhűséget fogadva – Aczél György barátja lévén – a lipótmezei elmeógyógyintézetben lett vezetőpszichológus. 1990-ben ismét váltott, s ma szobra áll egy róla elnevezett fővárosi iskola előtt. Ezt a kameleonteljesítményt értékörző értelmiségiek ma is „mérei-jelenségnek” nevezik.

1956 októberében feleségem szüleivel laktunk Budán. Elsőszülött kislányunk akkor 7 hónapos volt. Én 23-án munkatársaimmal korábban jöttem el a munkából, és a Bem téren kapcsolódtunk az események sodrába. Tizenhat éves sógorom a József Attila gimnáziumba járt. Őket, az egész osztályt egy tanárunk vitte el a Rádió elé. A Bem térről mi is oda mentünk. A mindenfelől odaáramló tömeg hatalmasra duzzadt. Este felé a Rádió épületéből kijövő ÁVH-s különítmény minket a Szentkirályi utcába, a Trefort utcáig szorított vissza, majd utcaszélességben hármassorokba rendeződve a Bródy Sándor utca keresztesedéséig húzódtott vissza, csőre töltött fegyverét ránk fogva. A tömegben ekkor valaki elkezdte a Himnusz énekelni s közben araszoló léptekkel elindultunk az ávosok felé. Úgy 15 lépésre tőlük kifogytunk a Himnuszból, s farkasszemet nézve dermedt csendben megálltunk előttük. Egyszer csak – percek vagy másodpercek múltak el, ki tudja? – a tömeg első sora egy tétova lépést tett előre. Ebben a pillanatban lövés dördült el, s az első sorban valaki összeesett – a forradalom első halottja. Dum-dum golyóval lötték le, s a 35-40 év körüli férfinak a robbanás elvitte a fél arcát. Alig három lépésre álltam tőle.

Aztán még több halottat is láttam a következő napokban. A legszörnyűbb látvány az Astoria szállónál, a villamos síneken tankkal szétaposott ipari tanulók (akkoriban egyenruhájuk volt) holtteste volt.

Nem voltam hős, fegyverrel nem harcoltam, de apósommal, aki orvos volt, és sógorommal egy sebesültszállító brigádodt alkotva 24-től részt vettünk a mentésben. Reggelként a Kelenföldi Tejipari Vállalat telephelyéről indultunk, ahol teherautóik mellett állva vártak már a gépkocsivezetők. Ez sem volt veszélytelen szolgálat, hiszen az ellenség nem tisztelte a vöröskeresztet és a fehér köpenyt, s ránk is lőttek. (Mellesleg 23-án este az ávosoknak mentőautóval csempészték be a Rádióba a hátsó kapun át fegyvert és löszert.) A felkelők és az orvosok ugyanakkor azonban tiszteletben tartották a nemzetközi egyezményeket. Egy alkalommal egy albertfalvai kis házból egy odamenekült fiatal ávos tisztet – akit harckocsi vezetésre kényszerítettek, de aztán elhagyta a tankját és pánikba esett – szivgyengességgel szállítottunk a Tétényi úti kórházba. A hír akkor sebes szárnyakon járt, s a kórház kapujában már lincselni akaró kisebb csődület várt minket. Ma is magam előtt látom szürke malaclopójában a kórház igazgatóját, Palóczy-Horváth József főorvos urat, amint a kapuból szelíd határozottsággal elparancsolja a tömeget, mondván: „amíg én vagyok a kórház igazgatója, addig a genfi egyezmény értelmében mindenki, aki rászorul, a kórházban ellátást, védelmet kap.” Ilyen volt a forradalom erkölcse.

Csodálatos 12 nap volt. Mindenki nyugodtan nevének nevezte a dolgokat. Mindenki ott segített a másikon, ahol szükség volt rá. Biztunk egymásban. A Móricz Zsigmond körtéren pl. a népbüfé (mai Mc Donalds) előtt egy nyitott katonaládába pénzt gyűjtöttek a halottak hozzátartozói, a rászorultak számára. Nem állt mellette ő, mégsem nyúlt hozzá senki, pedig – s ez akkor sokat ért – még piroshasú százasokat is dobtak a ládába. Az üzletek gránát tépte kirakataiban is érintetlenül állt az áru – november 4-ig.

Akkor egycsapásra megváltozott minden. Az újra vizsztatért szovjet hatalommal s helytartóival együtt a zsarnokság, a félelem és a gyűlölet légköre lett úrrá mindenhol. Az üzleteket fosztogatni kezdték, s az új karhatalmi alakulatok – a „pufajkások”, ahogy elnevezték őket – rémuralma jött el. Emlékszem, november 12-én délelőtt elszórt lövések, majd ordító hangok közeledtek a Bartók Béla úton a Kelenföldi pályaudvar felől. Aztán csend lett. Néhány perc múlva csengettek a lakásunk ajtaján s

egy egyetemi hallgatót – akit a randalírozó pufajkások sebesítettek meg – támogattak be apósom rendelőjébe. Ő, amint a fiatalembert bekötözte, ellátta, a hátsó konyhaajtón át azonnal átvitte a szomszéd lakásba. Nem értettük, miért. Alig két perc múlva csengettek. Három fehérköpenyes férfi hordággal állt az ajtóban, s közülük az orvosnak látszó megszólította apósomat: „Úgy hallottuk, hogy egy sebesültet hoztak önhöz, kolléga úr. Mi mentőautóval vagyunk itt, jobban el tudjuk látni, elvisszük.” Mire apósom: „Igen, mi is hallottunk valami lövöldözést, de nincsen nálunk sebesült. Azonban, ha már itt vagytok, gyertek be, koccintsunk egyet erre az ijedtségre.” „Nem, ha nincs itt, nem is zavarunk.” – felelték – s elmentek. Mi volt ez? – kérdeztem apósomat. (Nekem csak a magázás volt szokatlan, mivel azokban a napokban szinte mindenki tegeződött, az orvosok pedig egymás közt különben is.) „Nem vetted észre, hogy a fehér köpeny alól kivillant a gimnasztyorka (katonanadrág) és az orosz csizma?” Ők voltak a karhatalmisták második hulláma, akik a sebesülteket összeszedték és elvitték volna. Ez volt az ő erkölcsük.

Van még egy emlékem a „begyűjtési” módszerükről. Egy Kruspér utcai házmaster 12 éves kislánya a forradalom alatt talált egy elhagyott rohamsisakot, s abban járkált. Alig látott ki alóla. Négy év múlva, közvetlenül 16. születésnapja után, megjelent náluk a politikai rendőrség nyomozója s egy fényképet mutatott egy rohamsisakos kis srácról: „Ez te vagy? – Igen. – Velünk jössz!” 16 éves kortól ugyanis a fiatalembert már büntethető, különösen, ha „felkelő”. Éveket ült börtönben. – Mansfeld Péternél a 18 éves korát várták meg, hogy kivégezhessék.

Igen, ilyen volt 1956: egy céljaiban és eszközeiben tiszta nemzeti forradalom, amelynek megindításában és végrehajtásában az ifjúságnak oroszlánrésze volt.

Az 1956-os forradalom – mivel céljai még mindig nem valósultak meg –, nem fejeződött be, csak szünetel.

Mire kötelez ma minket 1956 forradalma?

A természet legalapvetőbb törvényeit kell megismerünk és követnünk ahhoz, hogy életben maradjunk és fejlődni tudjunk. Természet és törvénye azért örök, mert benne az élet a legapróbb sejtig emlékeznél tud, rögzíti a változást, amelyből okul, és amelyhez alkalmazkodik. Emlékezés nélkül az ember is életképtelen. Perc-emberre zsuorodik és elpusztul. Ezért az emlékezésnek s a történelemnek a meghamisítása is életpusztító gáztett.

Egy nép élő emlékezete: a nemzeti hagyomány s annak cselekvő ápolása. Mélyen igaz Kölcsey Ferenc megállapítása. „Minden nemzet, amely elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti létét gyilkolja meg.” (Mohács)

Az első tehát, amire ma 1956 minket kötelez: emlékezzünk és részletesen, pontosan emlékeztessünk! Az emlékezés lényege a múlt megjelenítése, s ezzel épít hidat a jövőbe, mert a jövőt ma építjük azzal, hogy a körülményeket alakítjuk, és az embert formáljuk a tapasztalatok felhasználásával. Az ember az idő folytonosságában élő lény, akinek **a múltja és a jövője a jelen léleképítésén** múlik. Trianont feldolgozni s a legkeservesebbnek tűnő jövőnek is a fejlődés reményével nekiindulni csak erős és szüntelen megújulásra képes lélekkel lehet. Hogyan tehetünk erre szert, mi kell ehhez?

Merjünk és nézzünk szembe mai helyzetünkkel és nevezzük nevén a dolgokat! Ez a második feladatunk. E nélkül csupán szólam marad minden hazafias felbuzdulás. Németh László nagyon világosan határozta meg a hazaszeretet lényegét: a haza sorsához méltó magatartás. Ma azonban, aki őszintén és cselekvő hazaszeretettel szeretné segíteni nemzetét, az sem teheti, mert a haza valódi sorsának megismerését mesterségesen gerjesztett tájékozódási zavarral akadályozzák. Az igazság olyan mélységéig kell lehatolnunk, amikor már nemcsak a gyermekek, hanem okos felnőttek számára is nyilvánvaló, hogy „a király meztelen” és ezt félelem nélkül, hangosan ki is mondják. Mert mi is az igazság?

Ne ámítsuk magunkat: ma és már hosszú évek óta Magyarországon polgárháború van. Ezt így először 1999. december 9-én a Deák Ferenc Polgári Szalon „Érték és politika” témájú rendezvényén Granasztói György, az Európai Unió volt nagykövete mondta ki: A hatalom gátlástalanul gonosz erői a globális nemzetközi tőke támogatásával, gazdasági és pszichológiai eszközökkel totális hadjáratot folytatnak az összmagyarság ellen. 2002 óta gyorsított menetben akarják azt befejezni, amit Trianonban elkezdtek. Már a demokrácia látszatára sem ügyelnek. A központositott hatalom önkényuralomként működik s a kettős mérce olyan kirívóan érvényesül, hogy a jogállam már csak papíron (de iure) létezik, a valóságban (de facto) azonban már megszűnt.

Ma, amikor az októberi forradalomra emlékezünk – s ez is a mai helyzetképhez tartozik –, figyeljünk a leghitelesebb hős tanúra, Wittner Máriára, aki 2001. február 25-én a Kommunizmus Áldozatainak Emléknapján a Par-

lamentben a következőket mondta:

„Megilletődve állok a magyar Országházban, ahol történelmünk kimagasló személyiségei a magyar nép javára alkottak törvényeket, mint Tisza István, Klebelsberg Kunó, Hóman Bálint, de itt alkottak törvényeket egy hamis eszme nevében is, mely egy jobb sorsra érdemes nemzet elvesztésén munkálkodott.

Ma a kommunizmus áldozatainak emléknapián megidézem az áldozatokat – élőket és holtakat –, hogy együtt vádoljuk a szocialista köntösbe bújt hóhérait.

Vádoljuk őket, mert a lenini utat nagy igyekezettel honfitársaink csontjaival kövezték ki. A világ legdrágább, legfájdalmasabb útja ez, s a továbbhaladásunk tétje milliányi emberélet volt.

Vádoljuk őket, mert a nemzetünk kiváló polgárait küldték bitófára és gyalázták meg holtukban is.

Vádoljuk őket a Gulágon embertelen körülmények között elpusztult honfitársaink nevében.

Vádoljuk őket az otthonuktól megfosztott és kitelepített polgárok nevében, akiknek kiszemelt otthonába betelepültek, elrabolva egy élet munkáját.

Vádoljuk őket a recski haláltáborban megkínzott, megalázott emberek nevében.

Vádoljuk őket a munkaszolgálatosok nevében.

Vádoljuk őket a 298-as parcella halottainak nevében, az ÁVH mint erőszak szervezetük által fogva tartott, megkínzott és agyonvert emberek nevében.

Vádoljuk őket a 6 millió meg nem született magyar gyermek nevében.

Vádoljuk őket a „legdrágább kincs”, a gyermek nevében, akitől elvették az apát, az anyát, az otthon melegét.

Vádoljuk őket a „legfőbb érték”, az ember nevében, akit egy tollvonással küldtek bitóra, vagy zártak börtönbe, hosszú évekre.

Vádoljuk őket a megalázott, megkínzott honfitársaink nevében.

Vádoljuk őket a sortüzek áldozatainak nevében.

Vádoljuk őket, mert kiölték az emberekből a hitet, a reményt, a morált, egy emberibb, tisztább élet reményét.

Vádoljuk őket Mindszenty bíborosért. Az Istenhez hű papokért, akiket börtönbe zártak hitükért, mert erkölcsre, hazaszeretetre nevelték őket.

Vádoljuk őket, mert kifosztották az országot, hogy a dolgos magyar nép munkájából – elveiket megtagadva – lettek vörös kapitalisták.

Vádoljuk őket a magyar parasztok nevében, akiket megfosztottak földjeiktől, életterüktől, így téve kiszolgál-

tatottá őket.

Vádoliuk a nyugdíjasok nevében, akiktől elrabolták a hosszú, dolgozó élet gyümölcsét, bizonytalanná téve biztos nyugdíjas éveiket.

Vádoliuk őket történelmünk meghamisításáért.

Vádolnak az élők és vádolnak a holtak. És vádoliuk őket, mert hitünkben megcsaltak, megloptak.

Ezért megállapítom az áldozatok nevében, soha nem lesznek képesek arra, hogy magyar politikusként egy nemzet felemelkedése érdekében cselekedjenek.

Itt teszem fel a kérdést: Milyen morál alapján ülnek a magyar parlamentben még most is és alkotnak törvényeket egy általuk tönkretett, kifosztott, megalázott nemzet számára?

Ezért a Szent korona tana és a magyar nemzet nevében erkölcsi hullává nyilvánítom őket.

S helyzetünk ismeretében ássunk még mélyebbre, Mohácsig. Hasonlítsuk össze népünk 480 évvel ezelőtti lelki állapotát a maival. Kölcsey Ferenc a fél évezreddel ezelőtti helyzetről a Nemzeti hagyományokban ezt írja: „Veszélyes kezekre szállt a kormány s kevés évek után a közboldogság Mohácsnál elveszett”. A közboldogság, igaz, elveszett, de a magyar állam megszűnése után és ellenére a magyar nép kultúrájában, szokásaiban és nyelvében egységes maradt. Mi van ma? Ma más a helyzet, de másként nem jobb: van ugyan önálló magyar állam, de megroskadt a lélek, emberségében rongyolódott le népünk jelentős része. S a tetejébe’ – többek között ennek következményeként – ma is „veszélyes kezekre szállt a kormány”. A nagytökéssé vált kommunista utódok által pénzelt média az emberi jogok lábbal tiprásával naponta mérgezi az emberek lelkét, rombolja értékrendjét. A természetet természetellenesnek hazudják, hogy a természetellenes perverziókat, ösztönelferdüléseket gátlástalanul propagálhassák, megrontva a gyermekeket, szétzilálva a házassági, családi kötelekeket. A keresztény Magyarországon a keresztényellenes és magyarellenos cselekedetek mindennapi támogatott gyakorlattá váltak – mert engedték! A Magyar értelmező kéziszótár szerint a haza iránti kötelező hűség megszegése – hazaárulás. Ma az emberek ezrei – tudva és tudatlanul, magánemberként és hivatalos közegként – naponta a hazaárulások sorozatát követik el, követjük el. Nos, itt tartunk. – Nekünk ebben a helyzetben kell a haza sorsához méltó magatartást tanúsítani.

Van kiút ebből a helyzetből? Van, mert ahol a bajok gyökere, ott a megoldás is: a lelkünkben; a félelemtől

dermedt lelkeket kell felébreszteni és felemelni! Ez csak rajtunk múlik. Ha őszintén akarjuk, ezt semmiféle külső hatalom nem akadályozhatja meg. Ehhez azonban – kiindulásként – a Szentírás két figyelmeztetését kell komolyan vennünk. Az első: „Minden feltett dolognál jobban őrizd meg a te szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld. 4.23.) A második Jézus bátorító intése: „Ne féljétek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik, hanem attól féljétek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszitheti a gyehennában.” (Mt. 10.28.) Ebből erőt merítve, bátran vállalhatjuk a harmadik feladatot, a legfőbb tennivalót:

Egy új, lelki Honfoglalást kell végrehajtanunk!

A honfoglalás egy nép végleges és biztonságos elhelyezkedése és berendezkedése egy, a számára megfelelő térségben. Mostani Honfoglalásunk azért lelki és új, mert fizikailag már több mint 1100 éve élünk itt a Kárpát-medencében, de ismét üldözötté váltunk a saját hazánkban, tehát újra biztonságossá kell tennünk. Ez valójában egy hosszú távú nemzetstratégiai feladat, amelynek számos összetevője és taktikai eszköze van. Ezeknek kifejtésére itt nincsen lehetőségünk. Ezért most csak egyetlen említünk meg, ami maga is több fontos feladattal járó feltételt tartalmaz.

Ahhoz, hogy idegen kézre juttatott vagyonunkat és kulcspozíciónkat a társadalom minden területén visszaszerezzük, újra erős nemzeté kell válnunk. „Minden nemzet olyan erős, amilyen egészséges, amennyire tanult és amilyen becsületes.” – írta az elmúlt rendszerben feledésre ítélt Imre Sándor pedagógus professzor.

Ez a Honfoglalás iszonyúan kemény küzdelem. Nem fegyverekkel s nem lövészárkokban vívják. Belül, az emberi lelkekben zajlik a küzdelem, ahol nem segítenek a trükkök. Itt, a természet törvényei szabályozzák az erők összecsapását és csak a szívós akaratnak, a hitnek és a szeretetnek az ereje dönt. A kérdés mindössze anyyi, hogy ezekből mennyit tudunk mozgósítani és ebben a lélektől lélelig áramló mozgalomban, amely könnyedén lép át államhatárokon is, mennyi idő alatt, mekkorára növekszik az erős, keresztény magyar emberek tábora. Ha eleget leszünk, akkor lépésről lépésre a lelki erőt anyagi erővé, hatalommá – médiahatalommá is – tudjuk alakítani, és lesz újra honvédelmünk, termőföldünk, nemzeti tökének, gazdaságunk, mert ezek nélkül az 1956-os forradalom céljait nem tudjuk megvalósítani.

Elegen akkor leszünk, ha sokan, egyre többen tudunk lélekekben megújulva megerősödni. Mi, a nagyszülők nem-

zedéke, akik végig szolgáltuk a forradalmat, sok tapasztalatot szereztünk és szilárd az értékrendünk. Ugyanakkor azonban azt is tudjuk – mert mi akkor voltunk fiatalok és tiszteltük szüleinket –, hogy a régi formák új helyzetben nem mindig válnak be, mivel az örök igazságok nem vihetők mechanikusan tovább. Ezek minden korban az emberi lélekből újra születnek, így válnak sajátunkká.

A nemzet igazi ereje az ifjúság erejében – tehát egészségében, műveltségében és erkölcsében – van. Ezt kibontakoztatni azonban csak a nemzedékek összefogásával lehet. Bár elég régen voltam fiatal, jól emlékszem, akkor is nehéz volt valamire való fiatalnak lenni, de sikerült. Miért?

Egy egészséges ifjú lelkében egyszerre van jelen a boldogság utáni természetes és jogos vágy, valamint annak a szintén természetes – és más által el nem végezhető – életfeladatnak a tudata, hogy fel kell készülni a magyarságot megőrző jövő építésére. Ma torz és törött tükröcserepekben mutatják be mind a kettőt. Pedig mindkettőről lehetne tiszta képünk és a kettő együtt biztosítja a tartós hajtóerőt a tanuláshoz is, a munkához is, és ad személyes értelmet az életünknek. Tapasztalatból beszéllek. A boldogság az életnek számunkra elérhető teljessége. Nem egyszerű öröm, bár a sok apró öröm is azzá válhat. Nem extázisig fokozódó gyönyör, bár ez is azzá nemesisülhet. A boldogság harmónia a természettel, önmagunkkal, más emberekkel és az Istennel. Ezt mindenki másként éli meg, de aki ezt megéli, annak a szíve megtelik szeretettel, és ez ösztönöz minket arra, hogy akit szeretünk – s legyen az egy ember vagy egy közösség –, ahhoz úgy kapcsolódunk, hogy vele és érte válik teljessé az életünk. Ekkor válik természetessé számunkra, hogy a fájdalom is része a boldogságnak. Különbösen is, „a magyar a könnyein keresztül tud megújulni és felemelkedni” –vallja a háromgyermekes fiatal történész, Szabó Pál Csaba, aki a várpalotai Trianon Múzeum igazgatója.

S végül a legfontosabbról szólok, mert bár igaz, hogy a lélek ereje és minősége fontos feltétele új Honfoglalá-

sunknak, a lelkek száma alapvető fontosságú; az, hogy hány lelket számol ez a nemzet. Márton Áron római katolikus püspök szerint Erdélyt nem a háborúban veszítettük el, hanem a magyar anyák veszítették el, akik kevés gyermeket szültek, és nem a román katonák hódították meg, hanem a román anyák, akik többet szültek. – Nos, a magyarság legfőbb létparancsa: fiatalok, alapítsatok családot, sokasodjatok és töltsétek be újra a Kárpát-medencét!

Befejezés

1956. november 2-án 17 óra 45 perckor a Szabad Kossuth Rádió mikrofonja előtt Ordass Lajos evangélikus püspök fordult szózatot az ország népéhez s benne elsőként az ifjúsághoz:

„Az első érzés, melyet szoba öntök, legyen a hálaadás a hatalom egyetlen és örök Urának, Istennek. Az Ő sújtó keze jelenti számunkra a megpróbáltatást, fölemelő karja juttat minket minden örömhöz. Ha sújt, ha áld, Őt magasztaljuk.

Szólok hazánk ifjúságához. Ifjúságunk meglátta, hogy az út, amelyen vezetni akarták, nem magyarságunk útja. Éppen ezért nem lehet a magyar jövőért dolgozó ifjúság útja sem. Ennek a fölismérésnek első következménye az volt, hogy az ifjúság nemzetünk szabadságáért sikra szállt. Az a reménység éltet, hogy ugyanez az ifjúság fölismerte, vagy most ismeri föl, hogy magyarságunk jövője csak az örök Isten vezetése mellett található meg...”

50 év után ma úgy emlékezünk, hogy a végső honfoglaló harchoz gyűjtünk erőt és erős hittel hiszünk, hogy győzünk. Győzünk, mert élők és holtak együtt vagyunk, a halottak pedig, akik értünk haltak meg, legyőzhetetlenek. Ők velünk vannak és fogják a kezünket.

Be kell fejeznünk 1956 forradalmát!

* Elhangzott a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület mártélyi tanácskozásán.